

ПАТРІАРХАТ ЧИ ... МАТРІАРХАТ?

Дерев'янки

Борис Петрович і Раїса Степанівна

- одна хохотушка. Как выяснилось потом, это они отмечали ее день рождения! Пришлось приложить немало усилий, чтобы привлечь к себе внимание девушки, которая мне понравилась с первого взгляда, и чтобы уже через 2 месяца вместе встречать мой день рождения – 27 мая. Лето пролетело быстро, и вот уже в августе – торжественное событие – ЗАГС!

Через год родилась наша первая дочка Лена, жить стало сложнее – жили у моих родителей в частном домике всего на 20 кв м.

Надо было думать о своей жилплощади. Пользуясь льготами молодого специалиста, решили переехать в г. Ульяновск, где начали работать на новых предприятиях, чтобы получить жилье. В Ульяновске прожили

два года, потом служба в армии, поездка в Сибирь... но уже вчетвером, так как родилась вторая дочка – Наташа. Так мы в течении двух лет любовались чудесной природой Красноярского края, а в Ульяновск вернулись осенью 1970 года. Работали инженерами на закрытых предприятиях, совершенствовали оборонные комплексы, получили новую квартиру, жизнь, как говорится, удалась. В 1975 году получили приглашение в г. Белая Церковь на шинный завод создавать Автоматизированную систему управления производством (АСУП) Шинного завода.

Дети порадовали нас внуками: Машеньке 23, Иванночке 10 лет.

Прожили 50 лет в любви, в трудностях, в заботе друг о друге, из них 40 – в Белой Церкви...»

Осецькі

В'ячеслав Петрович і Зоя Петрівна

Звела їх доля в 1954 році, коли навчалися в Горлівському інституті іноземних мов. Раїса Степанівна на факультеті французької, Борис Петрович – англійської мови. Мабуть, у великій мірі сприяла тому активна комсомольська діяльність: Борис був секретарем, а Раєчка членом комітету комсомолу інституту. А ще їх зближувала покалічена війною доля. Батько Бориса Петровича загинув в застінках гестапо під час німецької окупації Білої Церкви, а батько Раїси Степанівни не повернувся з фронтів ВОВ.

У 1955 році побралися, а за два роки в молодій сім'ї з'явилася донечка Наталія.

Після закінчення вишу розпочали педагогічну діяльність: Раїса Степанівна викладала французьку мову, а Борис Петрович обіймав посаду директора вечірньої школи.

У 1960 році пан Борис став працювати перекладачем на спецфакультеті Севастопольського мореходного училища в м. Ізмаїл, Раїса Степанівна – викладачем французької мови в Ізмаїльському інституті іноземних мов. На той час у сім'ї з'явився синок Юрій.

Через три роки Бориса Петровича командують на роботу до Африки на острів Занзібар. Невдовзі до нього прибула з сином і Раїса Степанівна. Згодом Борисові Петровичу запропо-

нували роботу в Сирії, і дружна сім'я у повному складі переїхала до Дамаска, але через 6 місяців почалася арабо-ізраїльська війна. Було все як на війні – побували і під бомбами, і в евакуації.

У 1968 році, не маючи ніякої спокиси служити за кордоном далі, звільнився з армії в запас. Постійним місцем проживання обрали Білу Церкву, звідкіль родом.

Раїса Степанівна працювала вчителем української та французької мов в середній школі № 20. Борис Петрович був співробітником БЦ відділу Московського електротехнічного інституту, потім – учителем англійської мови в БЦ технікумі м'ясо-молочної промисловості, згодом учителював у середній школі № 12. Раїса Степанівна до виходу на пенсію працювала в різних школах міста. (№ 20, 12, 18, 13).

Виростили і виховали двох дітей. Син Юрій закінчив Московський фізико-інженерний інститут. Проживає в Підмосков'ї, подарував батькам двох онуків. Дочка Наталія закінчила Київський педінститут іноземних мов, проживає в Києві, працює вчителем, має двох дорослих дітей.

Трудовий педагогічний стаж Бориса Петровича – 46 років, Раїси Степанівни – 48 років. Разом – майже ціле століття!

Шуванкіни

Валентин Пилипович і Марія Олександрівна

Валентин Шуванкин: «Как быстро летит время! Перед нами фотография 50-летней давности. Мы – молодые, счастливые, в окружении родных и друзей в нарядном торжественном дворце бракосочетания. Этот день 8 августа 1964 года станет отправной точкой в долгом пути по жизненным трудностям и счастливым совместным дням. Нам по 23 года. Этот день свадьбы станет нашим семейным праздником на

всю совместную жизнь. Но самым первым праздником есть и остается «день нашего первого знакомства», ведь он ознаменован еще одним событием – Днем рождения моей будущей жены – 23 марта. Именно тогда я, студент Пензенского политехнического института, в первый день моей преддипломной практики сидел за изучением приборов на рабочем месте. Вдруг врывается в комнату веселая группа ребят, а с ними

В'ячеслав родом із Корсунь-Шевченківського району. Закінчив 8 класів і завербувався на відновлення шахт Донбасу. Там вступив до школи ФЗО і по закінченні став працювати електриком в шахті «Карбоніт». Але в 1957 році на шахті трапилася аварія, у результаті якої отримав травму хребта, тож повернувся до своєї родини в м. Білу Церкву. Тут пішов працювати на Білоцерківський авіаремонтний завод за спеціальністю електромеханік по ремонту двигунів літаків.

У цей час вступив до школи робітничої молоді №4, де отримав освіту за 10 класів. У листопаді 1959 року в школі робочої молоді познайомився з юною, тендітною дівчиною Зоєю, яка невдовзі стала його дружиною. В'ячеславу тоді було 25 років, а їй 16. 7 серпня 1960 року відсвяткували весілля. Згодом народилася перша донечка Жанна.

Через 4 роки отримав квартиру, де в 1967 році народився син Євген.

Потім перейшов працювати на завод Сільмаш ім. 1 Травня в цех сільгоспмашин. Робочий стаж – 42 роки. Мають двох дітей, одного внука, 4 онучки та дві правнучки.

Зоя Петрівна народилася м. Біла Церква. Будучи ще зовсім юною, познайомилася з високим, струнким, серйозним та спокійним В'ячеславом, який став згодом надійним і люблячим чоловіком.

Після народження донечки Жанни 1961 р. працювала на Білоцерківській трикотажній фабриці ім. 8 Березня. А коли з'явився син Євген, перейшла працювати лаборантом до Білоцерківського сільгоспінституту на кафедру біохімії. Згодом заочно вступила на зоотехнічний факультет сільськогосподарського інституту, який закінчила в 1976 році. З 1977 року працювала диспетчером на Білоцерківському заводі сільмаш ім. 1-го Травня. Має 32 роки трудового стажу. А з чоловіком живуть у злагоді вже 54-ий рік.

Цікаво, але в цих сім'ях панує матріархат... Можливо, це і є секрет сімейного довголіття?